

VÌ MỘT NGƯỜI HAY VÌ NHIỀU NGƯỜI?

(Hưởng ứng cuộc vận động làm theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh)

PGS.TS. Phan Quang Thế

Trường Đại học Kỹ thuật Công nghiệp Thái Nguyên

“Vì một người hay vì nhiều người”? Nếu đặt ra câu hỏi này, hầu như tất cả mọi người đều trả lời rất nhanh “Vì nhiều người chứ”. Thế nhưng trong đời thường, đôi khi ta lại làm ngược lại một cách vô tình. Trước khi trao đổi về vấn đề này, chúng ta hãy đọc 2 mẫu chuyện nhỏ về Bác Hồ kính yêu.

Năm 1953, Bác quyết định đến thăm lớp chính huấn của anh chị em trí thức, lúc đó đang bước vào cuộc đấu tranh tư tưởng gay go. Tin vui đến làm náo nức cả lớp học, mọi người hồi hộp chờ đợi.

Bỗng chuyển trời đột ngột, mây đen ùn ùn kéo tới, rồi một cơn mưa dòn dập, xối xả, tối đất, tối trời hai ba tiếng đồng hồ không dứt. Ai cũng xuýt xoa, tiếc rẻ: Mưa thế này, Bác đến sao được nữa, trời hại quá.

Giữa lúc trời đang trút nước, lòng người đang thất vọng thì từ ngoài hiên lớp học có tiếng rì rào, rồi bật thành tiếng reo át cả tiếng mưa ngàn, suối lũ:

- Bác đến rồi, anh em ơi!

Bác đến rồi! Trong chiếc áo mưa ướt sũng nước, quần xắn đến quá đầu gối, đầu đội nón, Bác hiện ra giữa niềm ngạc nhiên, hân hoan và sung sướng của tất cả mọi người.

Về sau, anh em được biết: giữa lúc Bác chuẩn bị đến thăm lớp thì trời đổ mưa to. Các đồng chí làm việc bên cạnh Bác đề nghị Bác cho báo hoãn đến một buổi khác. Có đồng chí đề nghị tập trung lớp học ở một địa điểm gần nơi ở của Bác ...

Nhưng Bác không đồng ý: “Đã hẹn đến thì phải đến, đến cho đúng giờ, đợi trời tạnh thì biết đến khi nào”. Thà chỉ một mình Bác và một vài chú nữa chịu ướt còn hơn là để cho cả lớp học phải chờ uống công!

Ba năm sau, giữa thủ đô Hà Nội đang vào xuân, câu chuyện có thêm một đoạn mới. Vào dịp tết cổ truyền của dân tộc, hàng trăm đại biểu các tầng lớp nhân dân thủ đô tập trung tại Ủy ban Hành chính thành phố để lên chúc tết Bác Hồ. Sắp đến giờ lên đường, trời bỗng đổ mưa như trút. Giữa lúc mọi người còn đang lúng túng thu xếp cho đoàn đi để Bác khỏi phải chờ lâu thì bỗng xịch, một chiếc xe đậu trước cửa.

Bác Hồ từ trên xe bước xuống, cầm ô đi vào, lần lượt bắt tay, chúc tết mỗi người, trong nỗi bất ngờ rưng rưng cảm động của các đại biểu.

Thì ra, thấy trời mưa to, thông cảm với khó khăn của ban tổ chức và không muốn các đại biểu vì mình mà vất vả, Bác chủ động, tự thân đến tại chỗ chúc tết các đại biểu trước. Thật đúng là mỗi hành động của một vị lãnh tụ suốt đời quên mình, chỉ nghĩ đến nhân dân, cho đến tận lúc lâm chung, vẫn không quên dặn lại: “Sau khi tôi qua đời, chớ nên tổ chức diếu phúng linh đình, để khỏi lãng phí thời giờ và tiền bạc của nhân dân”.

Trích: Chủ tịch Hồ Chí Minh – Một huyền thoại kỳ vĩ, Ban tuyên giáo Trung ương, trang 209-210, Hà Nội, năm 2008.

Một số cán bộ viên chức của chúng ta, mỗi khi đi làm muộn hoặc về sớm ắt hẳn bao giờ cũng có lý do riêng của mình. Nhưng nếu chúng ta suy nghĩ thêm một chút rằng: chúng ta đã làm tròn trách nhiệm đối với Nhà trường hay chưa; đang có những sinh viên, những cán bộ đang chờ chúng ta để giải quyết công việc; và có thể có những người vì đường xa nên sẽ đến gặp chúng ta vào cuối giờ làm việc, nếu không gặp họ lại mất thêm một buổi hoặc thậm trí phải qua đêm để chờ đến hôm sau; thì chắc chúng ta vẫn có thể sắp xếp để đi làm đúng giờ và ra về đúng giờ.

Với người thầy giáo hay bỏ giờ hay vào muộn, ra sớm cũng vậy. Nếu chúng ta nghĩ xa hơn một chút thì: dù cho việc của mình quan trọng thật, nhưng nếu mình bỏ giờ thì hàng trăm sinh viên đến lớp sẽ phải trở về hoặc lang thang chờ đến tiết khác và rồi khi những sinh viên đó cần thời gian để làm bài tập, để chuẩn bị ôn thi thì lại phải đi học bù dồn ép; nếu chúng ta thấu hiểu rằng chỉ một vài phút ra sớm vào muộn của chúng ta thôi, nếu chúng ta sắp xếp được để dạy trên giảng đường sẽ làm vui đi nỗi vất vả ở nhà của biết bao sinh viên; và nếu chúng ta nghĩ đến những bậc phụ huynh và cả xã hội đang gửi gắm cả tương lai của gia đình họ, của đất nước cho chúng ta; thì chắc chúng ta có thể thay đổi để thực sự trở thành “Tấm gương về đạo đức, tự học và sáng tạo” cho sinh viên noi theo.

Chúng ta ai cũng muốn có một cuộc sống tốt đẹp, nhưng chỉ khi điều tốt đẹp nằm trong những điều tốt đẹp của mọi người thì nó mới thực sự là tốt đẹp và hạnh phúc sẽ luôn đến với chúng ta.

Thái Nguyên, 03 tháng 12 năm 2008